

af amtsbiavlerforeningernes bestyrelser på et tidspunkt, hvor der iøvrigt ikke er spørgsmål til forhandling.

Til § 5.

I den ændrede affattelse af paragraffens 2. stk. har man søgt at fremhæve, hvilke arbejdsydelse det påhviler det offentlige at afholde af det beløb, der stilles til disposition for sygdomsbekæmpelsesarbejdet ved lovens § 17, og hvilke arbejdsydelse der skal betales af biavlerne selv.

Landbrugsministeriet har senest ved cirkulære af 5. maj 1953 forlænget de i cirkulære af 8. april 1952 fastsatte regler for beregning af tilsynsmændenes vederlag.

Statens bisygdomsnævn finder anledning til at fremhæve, at såfremt tilsynsmændene skal opnå en betaling, der kan konkurrere med de pågældendes fortjeneste ved andet arbejde, må taksterne forhøjes. Siden lovens gennemførelse i 1949 er pristallet steget fra 181 i april 1949 (1935 = 100) til 219 i april — juli- og oktober-opgørelserne for 1953, hvilket svarer til en stigning på ca. 21 pct. Som følge heraf findes det rimeligt, at de i landbrugsministeriets cirkulære fastsatte takster i hvert tilfælde forhøjes i samme omfang, som pristallet er steget; men derudover skal statens bisygdomsnævn fremhæve, at taksten for eftersyn af bifamilier må fastsættes således, at tilsynsmændene ikke føler sig foranlediget til at svække arbejdets grundighed. Såfremt tilsyn af bifamilier skal udføres grundigt med udtagning og kontrol af hver enkelt tavle i staderne, kan tilsynsmændene normalt ikke nå mere end 3—4 stader i timen. Nævnet foreslår for sit vedkommende vederlaget for tilsyn af en bifamilie forhøjet ikke blot fra 80 øre til 96 øre svarende til den ovennævnte stigning i pristallet, men til 1,10 kr. pr. bifamilie.

Da forsømte småbigårde, som får lov til at henstå uden pasning, fordi ejeren som følge af de for biavl i almindelighed vanskelige forhold ikke længere interesserer sig for biavl, betyder en risiko for sygdomsbekæmpelsesarbejdet, bør der som hidtil ydes et tillæg på 1,00 kr. pr. eftersat bigård udover vederlaget for tilsyn af bifamilier. Det må herved erindres, at opsporingen af sådanne uddøde småbigårde er besværlig og tidsrøvende for tilsynsmændene, og at der ved arbejdet i eget tilsynsmandsdistrikt ikke

ydes vederlag eller godtgørelse for tid, anvendt til transport mellem bigårdene.

Vederlaget for dræbning af bifamilier foreslås forhøjet fra 5 kr. til 6 kr. i overensstemmelse med pristalsudviklingen. Derimod finder statens bisygdomsnævn ikke at kunne anbefale, at vederlaget for bifamiliers behandling efter Mac Evoy's metode forhøjes udover den nugældende sats på 4 kr. + 2 kr. for efterbehandling.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 17, foreslås der oprettet flyvende korps af særligt uddannede tilsynsmænd i hver amtsrådsreds, der kan bistå bisygdomsinspektørerne med gennemførelsen af rationelt planlagte undersøgelser. Der må derfor regnes med en betydelig forøgelse af udgiften til befordringsgodtgørelse, da disse tilsynsmænd kommer til at arbejde uden for eget tilsynsdistrikt. Kørselsgodtgørelsen foreslås for det begrænsede antal tilsynsmænd fastsat efter finansministeriets cirkulære af 4. juni 1951 angående takster for tjenestemænds benyttelse af eget befordringsmiddel på tjenesterejser.

Til § 6.

Bisygdomsinspektørerne er autoriseret som tilsynsmænd, og det findes derfor rimeligt, at det i lovens § 6 udtrykkelig anføres, at bisygdomsinspektørerne selv kan tage forefundne sygdomstilfælde under behandling.

Til § 7.

Ved den ændrede formulering af § 7 foreslås som litra a—e samlet de bestemmelser, som er fælles for alle 3 sygdommes konstatering og behandling. Forslagets litra a—e svarer til henholdsvis litra a, b, d, g og i i den nugældende formulering. I ændringsforslaget har man som litra f—k samlet de yderligere bestemmelser, der vedrører ondartet bipest og stenyingel, medens en særlig bestemmelse vedrørende åben bipest er optaget i forslaget som litra l.

Bestemmelsen i litra f, der i hovedsagen svarer til litra c i den nuværende affattelse, foreslås affattet i overensstemmelse med de skærpede bestemmelser, der blev gennemført ved landbrugsministeriets bekendtgørelse af 16. april 1952, §§ 1 og 2. Dog er definitionen af „svage bifamilier“ og betingelserne for tilladeligheden af sammenføring af svage bifamilier ændret for at skabe større tyde-